

Inspecția

Ec. Predescu Valentina Elena – Membru ANEVAR

Una din întâmplările haioase din activitatea mea de evaluator am trăit-o chiar la începutul carierei mele, cred că era a doua vizită în teren de când începusem să fac evaluări. În anul 2009, când încă nu existau telefoane performante care să ne ghideze spre locațiile pe care le aveam de vizionat, erau doar acele telefoane cu butoane, iar despre hărți detaliate către locație, nici nu putea fi vorba. Dacă reușeam să facem rost de o hartă detaliată a cartierelor de la vreun taximetrist binevoitor ne puteam considera norocoși. Personajele prezentate nu vor avea numele reale, vor fi nume fictive, la fel și adresa.

Așadar, în 2009, lucram la o firmă care avea un contract în derulare cu una dintre băncile de renume, să îi zicem Banca X . Contract cu banca = întotdeauna termene limită de predare și multă alergătură.

Sediul firmei la care lucram fiind în Municipiul Pitești, șin minte că am primit o comandă de evaluare la Câmpulung Muscel pentru o casă cu teren. Cum nu eram o pasionată în ale condusului, mergeam însoțită pe teren de colegul meu, domnul Georgescu. Așadar, după ce am analizat actele trimise de către bancă, am luat legătura cu persoana de contact trecută în cerere, proprietara casei, o doamnă foarte hazlie, acel tip de femeie care îți dă un *vibe* bun pentru întreaga zi. Discuția a decurs cam în felul următor:

Eu - Bună ziua, doamna Popescu Leonora?

Răspuns – Da, da, fix eu sunt doamna Popescu Leonora.

Eu - De la societatea X vă deranjez. Avem o comandă de evaluare din partea Băncii X pentru o locuință cu teren, care vă aparține.

Răspuns – Așa, da, eu am făcut cererea. Ce, e greșită iar? Țștia mereu mai vor câte ceva...ba o literă... ba o cerere.

Eu – Nu, doamna Popescu. Noi, ca firma de evaluare, trebuie să venim să facem câteva fotografii la proprietatea dumneavoastră. Noi aveam sediul la Pitești și nu prea cunoaștem cartierele din orașul Câmpulung Muscel, ne puteți ghida cumva cum puteam ajunge la dumneavoastră?

Raspuns - Aaaaaa.....pai am casă de casă, mamă, o pozați ca pe fotomodel. Da, mamă, păi veniți oricând că sunt acasă, dragilor. E foarte simplu de ajuns. Voi știți unde vine liceul Dinicu Golescu?

Eu – Da, știu eu, pe lângă liceu este casa?

Raspuns – Ah, nuuuu... am vrut doar să văd dacă știți unde vine liceul, că e liceu de renume, avem oraș frumos, mare, oraș de munte.

Eu – (Am zâmbit și am continuat discuția.....mă abțineam cu greu să nu râd.) Totuși, ne puteți da un punct de reper cum ajungem?

Răspuns – Ce să vă dau? Un levier? Aaa, să zic eu așa, reper .... Păi de la liceu....mergeți puțin în față... dați de un pod, treceți podul.....mergeți drept.....faceți stânga.....e o stradă îngustă.....nu intrați

pe ea și faceți dreapta și e un semn cu **opritul interzis**, opriți acolo și la 200 de metri mai în față e casa mea cu gard roșu.

Aolo am zis că faceți dreapta, după pod? Nu faceți mamă dreapta, faceți stânga, stânga e bine.

Și pe gard precis-precis scrie și nr. casei... Rozelor 55, e un gard mare roșu de fier, dar întrebați pe uliță că ne știe lumea ca la circ.

În timp ce vorbeam, reproduceam ce spune doamna, și colegul meu încerca să deseneze un traseu... ce știa el... ce spunea doamna. Nu vreți să știți ce avalanșă de săgeți erau pe foaia aia, stânga, dreapta, pod... semn, tăiat... iar săgeată...

Eu – Bine, o să mai întrebăm, putem veni astăzi la dumnevoastră pentru vizionare?

Răspuns - Păi da, cum să nu puteți veni, mamă, veniți oricând, că eu sunt acasă.

Eu – Bine, în 2 ore ne vedem. Discuția se încheie brusc... lipsă de semnal, m-am gândit eu.

Bun, am plecat la drum, după îndrumări, stânga, dreapta, am găsit locația, în dreptul porții am ajuns, am sunat din nou.

Eu - Buna ziua, doamna Popescu, să știți că noi am ajuns.

Răspuns – Bine, mamă, că v-a ajutat Dumnezeu să ajungeți sănătoși. Unde sunteți? Unde ați ajuns?

Eu – (Șoc...) Păi la dumnevoastră la poartă, trebuie să ne deschideți, să facem câteva fotografii și să ne semnați și nouă **Fișa de inspecție**.

Răspuns - Azi??? Pai eu azi nu sunt, mamă, acasă, faceți așa, de la poartă, sau intrați rapid, fugiți pe prispa casei să nu vă prindă cășelul, că e descuiat peste tot, eu nu încui. Am un cățel mic amărât, e și bătrân... latră... dar și mușcă... Cum să facem noi? Hai, veniți mâine, că vă mușcă potaia.

Eu zic – Glumiți? Păi nu v-am anunțat că venim pentru inspecție și ați zis să venim oricând că vă găsim?

Răspuns - Păi oricând-oricând, dar nu azi, că azi nu sunt acasă, sunt plecată din oraș. Cred că am zis după ce s-a închis telefonul că nu sunt, trebuia să mă sunați înapoi dacă am închis brusc... că am rămas fără baterie când vorbeam.

Hmmm... și uite cum stăteam dezamăgiți în fața porții... că trebuie să mai venim și în altă zi... colegul avusese "norocul" să calce și într-o balebă... minunată zi. Am făcut 2 drumuri la Câmpulung, unul de recunoaștere a locației în teren și unul cu vizionarea proprietății. A doua oară am sunat de 3 ori, de pe drum, să fim siguri că o găsim pe doamna acasă.

Nu degeaba se spune că începuturile nu pot fi niciodată uitate, rămân peste ani amintiri hazlii care îți aduc un zâmbet larg pe față.